

cutionum memoriam, non fuisse refodiendam, sed
passorum indigna virtutibus, Christianæ cum pri-
mis patientiæ involutam, sic fuisse suppressendam,
ne quisquam præteritarum reminiscendo recordaretur
arumnarum. Attendo equidem moratæ isti ora-
tioni cum patientia; quippè quem non fugit, quæ de
patientia inter persecutiones adhibenda, Divinorum
Vatum ora dictitant. Attamen ultra Divinæ glo-
riæ aram, illa non sunt porrigenda. Quod si igitur
adusque infamia, Hæresin olentia crimina, processerit
accusatio, etiam Christianis, omnibus aliis rebus
potior esse debet famæ cura, quam si neglexerint,
crudeles fuerint in semet ipsos. Indulta igitur his
quoque famam tuendi libertas, cum ignominiosâ bo-
num nomen pessundatura servitute, non est commu-
tanda: non est deferendum justæ defensionis præsi-
dium, quo adversus violentos famæ latrones, Chri-
stianorum munita est existimatio. Justâ jure na-
turæ licitâ defensione utendi, æquâ omnibus est
potestas, tunc inurgentem versa necessitatem, quan-
do vel dudum condonatæ, dissimulatæ potius quàm
publicâ voce vindicatæ injuriæ, iteratis, re quasi benè
gestâ, renovantur typis; vel novi profiliunt Historici,
qui ejus quod & recta ratio dictat, & insuper Au-
gustana nostra Confessio disertis pronunciat verbis,
E vulgi

